

Terroristerne paa Spil igen.

Forsøger at smigre Generalguvernøren i St. Petersburg.

Dræber Kusten og Hestene.

Fra St. Petersburg meldes i Søndags:

Terroristerne har atter været virksomme i Byen med det Resultat, at Politiaarvaagningen er bleven forbedret, og Dagter opstillede omkring alle de fremragende Bygninger. En Bombefabriker er bleven opdagede det sidste Døgn, og det modige Forsøg paa at ende Generalguvernør Maximovitch' Liv slog kun fejl paa et Haar.

Guvernøren havde just forladt sin Karet og var gaaet ind paa sit Kontor, da en ukendt kastede en Bombe, der eksploderede paa Toppen af Coupéen (Vognen), spjintrede Karetstøt og dræbte baade Kusten og Hestene. Bombefabrikeren forsvandt i Forvirringen, men efterlod nogle Papirer, ved Hjelpe af hvilke man haaber at opnaa hans Arrestation.

Den største af de opdagede Bombefabrikker var i Nærheden af Jernbanestationsbygningens Departement, og der var skjult i den 20 fuldt færdige Bomber og 50 Pd. Dynamit.

Der fandtes ogsaa i Tusindvis Eksemplarer af en Proklamation, som opfordrede „alle loyale Russerne“ til den 22. Juli at fejre „Bloddødet“, som gaves dem den 20. Januar, ved „at sprengte alle Soldater og beres Varakter i Luften“.

Revolutionært Manifest.

Fra Moskva læses under 16. ds.: Social-Revolutionisternes Krigsorganisation har udstedt en Proklamation, som erklærer, at Dødsdommen, som var udtalt imod Politichef Generalmajor Grev Schvaloff, der blev smigret den 11. Juli, var ubefordret af et af dens Medlemmer — paa Grund af denne Satraps sorte og grusomme Aktivitet i Odessa — hvor Grev Schvaloff før var Præfekt — og hans senere Tilbagevenden til aktiv reaktionær Tjeneste efter den panske Diktator Trepoff's Raad for at undertrykke Revolutionen i Moskva.

Proklamationen slutter:

Lad denne Eksekution tjene som et glædeligt Signal til Ruslands Militærer, der er i Revolte, og som en Dødsstøtte for den bendende Autokrat. Lad det minde alle autoritative Hunde om national Retfærdighed.

Vil Czaren abdicere?

Fra Berlin fortælles i Søndags:

Roget af en Sensation er bleven vakt her, ved at der gennem diplomatisk Krebse er modtaget Efterretninger, som gaar ud paa, at der sees stærkt Tryk paa Czaren for at faa ham til at fraegge sig Tronen.

Enteferinden (hans Moder) er klædt at være Berøgtens Leder. Man har en Følelse af, at om hans Majestet trat sig tilbage, og en midlertidig Regering blev etableret, saa var det muligt at indføre Reformere, som vilde tilfredsstille Føllet.

Det paastaas efter bedste Autoritet, at dersom det ikke var for den personlige Stinkhyge indenfor det storpræstelige Parti, saa vilde denne Plan været gennemført for denne Tid.

Man tror her, at saa snart Fredsunderhandlingerne er afsluttede, og muligvis før, vil Czaren trække sig tilbage og overlade Regeringens Løjer i andre Hænder, som vil administrere for hans Søn og Arving.

W. Witte synes at være Manden.

Efter at det var bleven vel bekendt, at Ministerpræsident W. Witte var valgt i Stedet for Muraviev som første Mand blandt Ruslands Repræsentanter paa Fredskonferencen, stillede hans Valg atter for et Par Dage siden i Tvivl. Men det synes nu bare at have været en Avisand. Under den 16. ds. meldes fra St. Petersburg, at Witte samme Dag tilbragte en Time hos den amerikanske Ambassadør Meyer og talte om den forestaaende Fredskonference. I Gaar sluttede han have endnu en Konference med Czaren og beretter afrejse over Paris til Washington. I Dag er han sandsynligvis i Paris.

Man mener, at W. Witte bringer et personligt Budskab fra Czaren til Præsident Roosevelt.

Et Blad i Paris havde publiceret Mr. Wittes foregibne Instruktioner, men dette erklæres for upaalideligt, og der er ingen uden Czaren, W. Witte, Udenrigsminister Lamsdorf og M. Harwig, som erklærer dette, der senere indholdet. Det dækker over 20 Sider.

„Nova Brempa“ indeholdt i Gaar følgende Udtalelse: „Rusland kan kun gaa ind paa en Fred, der vil lade Røjterrigets Værdighed og vitale Interesser ubeskærede. Resultatet har betydning for hele Europa. Vore Beslutningsmagtige maa hufte, at de maa forsvare ikke alene Rusland men alle laustafte Nationer, og de vil finde morallig Støtte i Paris, Berlin, Washington og maaste endog i London.“

En Veteran død.

Fra Boise, Idaho, meldes i Gaar, at General W. W. Blackmar, Chefkommandør for „The Grand Army of the Republic“, døde der i Søndags efter 6 Dages Ibedefindende.

Den 10. ds. ankom General Blackmar, ledsaget af sin Hustru, i Boise for at besøge Grand Army Posten igennem Nordvesten. Han viste sig ikke vel, da han kom der. Siden blev han stadig daarligere, men efter hans Hustrus Ønske holdtes hans Tilstand skjult for Offentligheden.

Hans Legeme bliver balsameret og sendt til Boston for Begravelse.

General Blackmar var født i Bristol, Pennsylvania, den 25. Juli 1841. Da Krigen udbrød, lod han sig indskrivede i 15. Pennsylvania Kavaleri Regiment; senere blev han forenet med 1. West Virginia.

Han tjente med fremragende Dygtighed gennem Krigen, og ved Fjendens Flucht blev han af General Custer i Feltet forfremmet til Kapitajns Rang. Ved „Grand Army“s sidste Lejrmøde blev han valgt til Kommandør. Han vil blive efterfulgt af John R. King af Washington, D. C., som er sen Vice-Kommandør.

Blackmar var velkendt i Omaha, da han havde besøgt Byen flere Gange. Han og Dommer Lee Estelle var gode personlige Venner.

Rebrafska Statsudstilling.

Denne skal holdes fra den 1. til 8. September.

Der gøres store Forberedelser for at gøre Udstillingen til en Succes — saaledes for store Afdelinger af Dyrtier.

Blandt mærkelige Træk ved denne Udstilling kan nævnes, at der vil blive en Stolebad med Stoleudstilling. Det skal være den 6. September, og det henføres til Stolebedsmænd i Staten ikke at lade Stolerne begynde i Kar før 11. September, saa baade Lærere og Disciple kan faa Anledning til at se Udstillingen, som i sig selv vil være en stor „object lesson“ (Genstands-Lektie).

Maa søge sig eller Krig.

Uenighed i den svenske Komite.

Keiser Vilhelms Holdning.

Et specielt Telegram af 15. ds. fra Stockholm til „Daily News“, Chicago, beretter:

Sverrigs Oplosningsforslag, som nu er under Udarbejdelse, vil efter sit Indhold blive et Ultimatum, efter hvad Kapitajn Baumgarten siger, som i vore Hus indførte Forslaget om at bevilge 100,000,000 Kroner (ca. \$26,000,000) til Bengtsele i Tilfælde.

Kaptajnen har ledt et indflydelsesrigt Parti i Kampen imod de to Landes Afstillelse. „Naar Rigsdagen har taget Bestemmelse om Oplosningsens Betingelser“, sagde Kaptajnen, „saa vil de repræsentere et ureducerligt Minimum, set fra den nationale Vægs Synspunkt. Afslag vil ikke give os andet Alternativ end Krig. Rigsdagen er bestemt paa, at Krigen ikke skal efterlade nogen Plet paa Sverrigs Stjold. Med Undtagelse af Socialisterne indtager hele Landet denne Holdning. Alene vil ikke sætte sig imod, naar Nationens Fastholden derved er aabenbar.“

„Sverrig kan stille 100,000 Soldater i Marfen en Uge efter, at der er erklæret Krig, og Norge kan kun stille 45,000. Og efter samme Ratio vil Sverrig være overlegen felt igennem.“

Fra Stockholm beretter det samme Dag:

Der raader bitter Uoverensstemmelse inden den af Rigsdagen nedsatte Specialkomite til Behandling af den unionelle Krise. Komiteen har foreslået opgivet at blive enig om en Fællesindstilling og har delt sig i Grupper. Komiteen antages til Slut at ville samle sig i en Majoritet og en Minoritet med hver sit Forslag. Resultatet antages at ville foreligge i Slutningen af næste Uge.

Komitéerne opfordrer indtrængende Komiteens Medlemmer til at arbejde sig sammen til Enighed, saa Sverrig ikke i denne alvorlige Krise skal vise Verden et spildagtigt Folk og en indbyrdes uenig Rigsdag.

Forslaget om at udsætte Sagens Behandling til efter Høstens Rigsdagsvalg, taber Grund. Næsten alle vil have en Afgørelse straks. Krigspartiet optræder i det sidste med mindre Paagaenshed. Men dersom Sverrig bliver tillagt ny Støtte, antages det, at det uforsønlige Clement i Rigsdagen atter vil vinde i Styrelse.

Hensigten med de beudede tyvte Flaedemonstrationer i Åsterøen er et Mytherium for alle. Mange siger, at den tyvte Keiser under Benstøbets Næste alene ender eftertrøffeligt at lade Verden forstaa, at det nu er ham, som er „Bos“ i Østereøen.

Fra København: Prins Carls gode Chancer i Røde af Regeringens Medlemmer den 14. Juli viste det sig, at Statsraaderne alle som en sympatiserede med Tanken om at faa Prins Carl af Danmark valgt til norsk Konge, dersom Kong Oscar og andre interesserede Regeringer vil acceptere ham. Kong Christian og Kongehuset's øvrige Medlemmer er ligeledes gunstigt stemt for Planen.

Fra Berlin: En noget forfællig Forsklaring. Inden enkelte delunderrettede Krebse erklærer man, at Keiser Vilhelms og hans Stadens Besøg i Sverrig er slet for at demonstere til Gavn for en monarkist Regeringsform i Norge. Keiseren saa vel som andre Monarker er rystet over Kong

Roosevelt og næste Præsident-Kandidat.

Præsidenten vil ikke udpege sin Eftermand.

Folk skal snakte Politit. Mange har meget travlt med, hvem der skal blive næste republikanske Præsident-Kandidat. Først gættede man paa Minister Taft, nu paa Minister Root. At Tanken falder paa Taft, det kom vel af, at først blev han — efter at have holdt flere Tilfældeposter — udnævnt til Krigsminister efter Cheslow Root. Og da Udenrigsminister Hay saa blev svag og maatte lade Jevie, saa blev ogsaa dennes Portefeuille ham midlertidig betroet. Desuden har Taft jo stillet sig helt paa Præsidentens Side i Spørgsmaalet om Jernbanekontrol, saa vel som han i den senere Tid har holdt flere Taler ved Røjlighejder i øgte Roosevelt's Land. Det var vel naturligt nok, at Tanken faldt paa ham.

Imidlertid havde han ogsaa Rivaler blandt Folk. Ved de Kup, som Guvernør La Follette spillede i sin Stat, blev han i manges Øjne Manden, der stulde være Roosevelts Efterfølger i det høide Hus.

Men hvad der er absolut urigtigt, det er, at man har villet tilføje Præsidenten Fingerpeg til sine Udnævnelser. Ikke saa snart var Udenrigsminister Hay død, og Exrigsminister Root udnævnt til hans Efterfølger, før man mente, at Præsidenten pegte paa ham som sin Efterfølger. Den hele Sag er for Resten helt latterlig; thi Ministerposterne plejer slet ikke at være Trappetrin, ad hvilke en Mand kliger op til Præsidentstolen.

Walter Wellman har nu ogsaa taget det Spørgsmaal op til Drøftelse. Han siger, foruden meget andet: Præsident Roosevelt vil ikke gøre det allerringste for at navne sin Eftermand. Han vil overlade Valget af den næste republikanske Præsident-Kandidat til Partiet. At Tale om, at Præsidenten vil prøve paa at gøre Taft eller Root til Præsident i 1908, er hen i Vejret. For denne Paastand har jeg den højst mulige Autoritet — Præsident Roosevelts egne Ord.

Da en Ven for saa Dage siden hilste paa ham i Sagamore Hill, drøftede han, hvad han talde taabelige Røgter, at han stulde ville gøre Taft eller Root til sin Efterfølger. Først havde Nois = Snakkerne travlt med Taft, saa med Root. En Nois gift endog saa langt som at paasta, at det var en Betingelse for Roots Modtagelse af Ministerposten, at Roosevelt stulde sætte hans Nomination 1908.

Præsidenten lo af disse Røgter og bemærkede, at han haabede, at enhver, som kendte ham, vilde vide, at han ikke var i Stand til at diktere det republikanske Parti, hvem det skal nominere til at være hans Efterfølger. — Hvad Nominationen i 1908 angaar, da er det et aabent Spørgsmaal, Præsident Roosevelt vil „seep hand's off“.

Angaaende Roots Udnævnelse oplyses, at han straks sagde ja til Roosevelts Anmodning. Præsidenten havde

Oscar's uceremonielle Fortabelse af sin norske Krone, hvor man ser en Krantelse af det monarkistiske Princip.

Under Mødet med Kong Oscar i Gelse skal Keiseren have gjort sit yderste for at bevæge Kongen til enten at lade et Medlem af Huset Bernadotte blive valgt til norsk Konge eller tilfælde, at Prins Carl af Danmark bliver valgt. Den danske Prins synes for Sjælløst at have de bedste Chancer.

En republikansk Statsform i Norge antager man i al Fald, at Keiser Vilhelm vilde se paa med ublandet Misgjebe Sind og Tankemaade.

Speaker Henderson lam.

Den tidligere Statsmand er et Brag.

Kilden er et Saar, han fik i Krigen.

Det berettes fra Dubuque, Iowa, Oberst B. Hendersons Hjem, at han forestiller sig at leve sine Dage paa Krigsmarken om igen. Han ser sig omgivet af Sekretærer, og som en af Nationens Øverste udsteder han sine Ordre. Han har formodentlig ikke langt til Graven.

Han beder om sin Sabel og døds-kler i Fantasi med Bedrifterne paa Slagmarken for 40 Aar siden. Den Mand, som har optret den bedste Tid af sit Liv i Landets Tjeneste som Soldat, Statsmand og Taler, er nu et ukendt Brag af, hvad han tidligere har været. Parafisi (Lammelse af Muslerne) har sat sit Mærke paa ham, og Lagerne erklærer hans Tilstand haabløs.

For ikke længe siden var han „Speaker of the House“ i Kongressen og stod i Indflydelse i Landet kun tilbage fra Præsidenten. Nu er han kun en Stugge af sig selv. Hemmeligheden i, at Henderson traf sig tilbage fra „Speakership“et i Kongressen og i det hele taget fra det offentlige Liv er endelig bleven kendt, en Svaghed i Hjernen, som har nedlagt ham efter Mars helsemæssig Udvikling, der hidrørte fra et Saar, han fik i Borgerkrigen.

Slaget ved Corinth, hvor han modtog det Saar, der har talt Stugge over hele hans efterfølgende Liv, er den Begivenhed, der ligger øverst i hans Tanker, der nu er forstyrrede, saa alt Haab om Helbredelse maa opgives. Det var ved Corinth, at Oberst Henderson, den Gang Kapitajn ved et Iowa Regiment, fik et Saar i Foden, hvilket resulterede i den ene Amputation efter den anden, indtil Lagerne tilfældigt havde stilt ham ved næsten hele det ene Ben.

Tidligere i de sidste Kar har Henderson været nogenlunde ved Samling, saa han kunde tale fornuftigt. Men siden han for ca. 3 Uger siden blev angreben af „Paralysis“, er han fra Samling, og han kan næppe gaa over Gulvet.

Hele Dubuque siges at sørge, og det er jo ikke underligt.

Japanerne hører paa Sakhalin.

London „Daily Mail“s Korrespondent i Hakodato, Japan, melde under Dags Dato, at Japanerne har praktist tal fuldført Besættelsen af Sakhalin og holder paa at ordne Regering.

„Standards“ Shanghai Korrespondent siger, at Japanerne har landet Jernbanemateriale paa Den til 125 Mil Bane, og 3,000 „coolies“ er landsat til at arbejde paa Anlæggelse af Banen.

Forgiftet af Revolutionister.

„The official Messenger“ beretter, ifølge Telegram fra St. Petersburg i Gaar, at et Antal Jernbanearbejdere ved Tiflis har været Genstand for et Forsøg paa Forgiftning, fordi de havde modtaget sig Revolutionisternes Instriger.

Bladet siger, at der var kommet Arsenik i Kedlen, som Arbejderne lavede deres Te i. Mange af Mandene blev syge og døde siden.

de ikke ventet det, men blev meget glad, da Root straks tog imod Tilbudet. Man mener, Root indfaa Rødvæbigheden af hans Tjeneste efter Hans Død, og at han straks sagde ja, tager man som Udtryk for hans øghjebe Sind og Tankemaade.

Barmen.

Fra Chicago berettes det i Gaar, at det var den bedste Dag i Kar. Vi har nu haft flere ualmindelig varme Dage, og det synes, som Heben har været almindelig over hele Landet.

I New York har der for flere Dage siden været flere Dødsfald fra Solstik.

I Chicago var der i Søndags som en hel Udoandring til Parterne og til Søren. Termometeret viste 93. Alle Fartøjer toges i Brug. Det siges, at der formodentlig var 25,000, som tog Sejlur til forskellige „reforts“.

Men ogsaa i Europa synes Barmen at være gaaet højt først i Maanedebn. Der skrives fra Berlin den 5. Juli:

En ganske tropisk Varme har i forrige Uge gjort sig ubehageligt bemærket i store Dele af Mellem- og Europa.

For Eksempel i Berlin. I Fredags troede man, den der havde naaet sit Højdepunkt, og saa fleg den alligevel hørligere i Lørdags. Medens Middeltemperaturen Fredag var 27 Grader Celsius, viste Termometeret alle-rede Lørdag kl. 7 Morges 24,6 Grader, kl. 11 2 Formiddag 30,4 og 2 Timer senere i Solen 46 Grader Celsius (ca. 114 af vore Grader).

Alle, der maatte færdes paa Gaderne, søgte saa snart og tidt som muligt at krybe i Stuggen og tage sig en Forfriskning i Driftstallerne og Kaffeerne, der havde rivende Afkøling paa alle Slags lædende Sager. Selvsfølgelig foreskaldt der flere Tilfælde af Hedeslag og Solstik. En særlig farlig Virkning havde Barmen paa Arbejdsvogns = Ruskene, idet de under Indflydelse af Heben og den langsomme Kørseles svundne Ryggen ogsa terhaanden flumrede ind paa deres Karetser, saa Hestene maatte passe sig selv — hvilket naturligvis besværlig-gjorde Jærdjelen i høj Grad. For Resten havde ogsaa Hestene meget ondt ved at klare sig i den tropiske Varme. Mange af dem faldt om — paa en Dag alene 47 —, og særlig Omni-bustraffiken led stærkt berunder. Paa en Linie funde der kun køres med en af otte Omnibusser, da man manglede Heste til de øvrige.

I en Rupe i Fjeldet mellem Kassel og Hannover blev en Dame ramt af et Hjerteslag.

I Breslau var Temperaturen i de første Dage af forrige Uge 30, i Lørdags og Fredags 31 og i Lørdags 33 Grader Celsius i Stuggen, og paa den meteorologiske Centralstation i Zürich konstaterede man i Lørdags Middags 35 Grader Celsius i Stuggen (ca. 95 af vore Grader), den højeste Temperatur, man har naaet der siden Juli 1881. Over hele Schweiz har der for øvrigt i de sidste Dage herket en lignende ualmindelig høj Temperatur — og det samme meldes fra Wien for Østerrigs Vedtømmende.

Abonner paa vort Samfund's Blade: „Danstereu“, \$1.50 aarlig, udgaar hver Tirsdag og Fredag; „Danst lutherst Kirkeblad“, \$1.00 aarlig, udgaar hver Onsdag; „De unge's Blad i Amerika“, 50c aarlig, udgaar hver Maaned; „Børnebladet“, 50c aarlig, udgaar hver Søndag.

Modersmaalet.
Øvelse i at tale, læse og skrive Dansk, udarbejdet af Sigrud Anker. Faas nu i Danish Publishing House 128 Sider, indb. \$1.00. Alle Bestillinger bedes nu tilsendt Danish Publishing House, som har overtaget Restoplaget og hele Forhandlingen af denne ypperlige Bog.